גבו' מניינא. שלשים ושש: מחוסרי כפרה. דאינן אוכלים בחדשים עד שיביאו

כפרה ובפ"ב (לקמן ח:) מפרש להו: עד שיורוק הדם. כדמפרש בפ"ב (שם

ט.) ככם כגר יהיה ש'מה אבותיכם לא נכנסו לברית אלא במילה וטבילה

והרנאת דמים כו': אהכי תנא ארבעה ידו. וכל היכא דתני חושבנא דוהא

היזהא דיבורא בעלמא הוא והיזה שאינו ניכר נינהו: אחותו בכלל עריות

היתה דכתיב בהו (ויקרא ימ) ונכרתו הנפשות העושות והדר כתיב

בקדושים תהיו ושם כן איש אשר יקח את אחותו וגו' ונכרתו לעיני בני עמם:

אשכחן אחותו דינאת לחלק אבל שאר

עריות למה יצאו תריץ לאשמועינן

דאיתנהו במיתת ב"ד עריות שילאו דכתי"

בהו (שם) מות יומת [יש מהן בסקילה ויש

מהן בחנק] ויש מהן דכתיב בהו שריפה

והני דאיתנהו בכרת מפרש להו ביבמות

(נד.) לאן דפרט בה קרא ואחותו דבעי

הכא לא מפרש: בכלל כל הקדשים.

אמור אליהם לדורותיכם כל איש אשר

יקרב מכל זרעכם אל הקדשים (ויקרא כב)

והאי יקרב ליכא למימר דנגיעה היא

ממש דבנגיעה ליכא נטילת נשמה לפו כדגרסינן במסכת מכות (דף יד:) מבכל קדש לא תגע ייוהיינו אכילה ולא

נגיעה והאי יקרב נמי מפרש במסכת

מעילה (דף י:) דאינו נגיעה אלא דבר

המוכשר ליקרב לגו ה״ר אלעזר וכי יש

נוגע שהוא חייב אם כן למה נאמר אשר

יקרב לומר שאין חייבין עליו עד שיוכשר

ליקרב כלומר אינו חייב על אכילתו משום

טומאה עד שיוכשר ליקרב: יצאו קדשי

בדק הבית. שאינו ענוש כרת האוכלן

בטומאת הגוף והכא נמי ליגמר כולהו

מאחותו: אשם איש שיש לה היתר בחיי

אוסרה. שמתגרשת בגט הלכך לא גמרי לה מאחותו ולא משכחת בה ^{לה} בחטאת

בהעלם: בפני עלמה. אפי׳ עשאה עם

האחרים: לדונו בכרת ולא במלקות.

והיה מלמד על הכלל כולו דלית ליה חייבי

כריתות שלקו נפטרו מידי (ג) כריתתן

באלו הן הלוקין (מכות כג.): ואל אשה.

הוה ליה למיכתב ולנדה לא תקרב: ורבנן.

דאית להו נפטרו מידי כריתתן ומפקי

כרת דאחותו לחלק: סיפוק להו מואל

חשה. לחלק: על חחוםו ועל חחום חביו

ועל אחום אמו. דסד"א הואיל ואיסור

חד דאחוה אכולהו לא נחייב אלא חדא:

הרי שמות וגופים מוחלקין. מוחל חשה

נפקא להן מקראות מוחלקין דמתלתא קראי נפקי אחותו ואחות אביו ואחות

מתו: אחוםו שהיא אחום אביו ואחום

אמו. מפרש לקמן בפ׳ אמרו לו (דף טו.)

ברשיעה בר רשיעה לוז (כותי) הבה

על אמו והוליד שתי בנות ובא על אחת

ג א מיי' פ"ד מהלכות שגגות הל' א: הכי ק. ד ב מייי שם פ"ץ הלי ג: ה ג מייי פ"א מהלכות מחוסרי כפרה הלי ב: ו ד מיי' פ"ח מהלכות חובל

ומויק הל' ח: ז ה מיי׳ שם פ״ז הל' ד: ה ו מיי פי״ח מהלכות פקוה״מ הלי יג: ז [מיי פ״ד מהלי שגגות הלי

:[5

מוסף רש"י

אלא לאכול בקדשים (לקמן ח:). עד שיזרק דם עליו. דבעי איתויי קרכן (שם). וקדש את ראשו. ינים שמירות טהרה חלה עליו (לקמו מי) שיתחיל למנות לענין נזירות, ביום ההוא. ביום הכלת קרבנותיו שהוא שמיני כדכתיב העוטות וגרי שנסוב נפרטת עריום, ולמה יצאה כרת באחותו. דכתיב בקדושים תהיו ואיש כי יקח את אחותו וגו', לדונה בכרת ולא במלקות. אם התרו בהן (מגילה ז: ובעי"ז מבות יג:) לכך שנה בכרת שלהן לומר שאין בהן עונש אלא כרת לבדו (מכות שם).

שימה מקובצת

י. 15 הא דתנן ארבעה מחוסרי כפרה מניינא למה לי פרש״י דכל כפרה מניינא למה לי פרש"י דכל היכא האיכא מניינא וחושבוא לא אמרי הנא ושיר וקשה דבם שנו אמרי הנא ושיר וקשה דבם שנו ישכועאל בני מקובות הלכה ונעקרת) [עוקבת] את המקרא וקאמר התם תנא ושייר וי"ל אבש"ב אלא הוא מניינא משיר מים בחנם לא הוא מניינא מש"ל מים בחנם לא הוא מניינא דאתא לאפוקי מרובי אליעור בן דאתא לאפוקי מרובי אליעור בן לא קאמר ה' הוי וא"ת אמאי עוד ליעו ותגלחתו וי"ל דלא א אלא שהוי דהא קאמר משיב הכא אלא מחוסרי כפרה שהכפרה מעכבתו מלאכול בקדשים אבל נויר אין כפרתו שהכפרה מעכבתו מלאכול בקדשים אבל נזיר אין כפרתו מעכבתו מלאכול בקדשים. תוס' הרא"ש ז"ל: כן הוי דתנן ר': גן שיזרק עליו הדם: דן לאפוקי מדר' שמעון. תימה מה צריך מניינא לאפוקי מר"ש הא קתני

קתני ולא תימא תנא ושייר: ארבעה מביחין על הודון. מפרש בפ' ב' (שם): ר' יוסי כר' יהודה דאמר. לקמן (שם:): נוירות דטהרה. נזיר שנטמח וספר ז' לחזור ולהתחיל ולמנות נזירות טהרה מז' חיילא ומשכחת לה דמביא הרבו א' על טומאות הרבה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בז׳ דכיון דבז׳ טהור הוה הוו להו ג' טומאות וקרבן יהן אחת הוא ולא על כל טומאה וטומאה משום דבשתי טומאות הראשונות לא יצתה שעה ראויה להביא קרבן דאין הבאת קרבן אלא בשמיני הלכך אינו מביא אלא על האחרונה. להכי נקט חרי זימני נטמא בז׳ דמהדר אג׳ טומאות משום דתנא במתניתין טומאות הרבה: חדא טומאה אריכתא. דלא בא לכלל טהרה: אלא שמע מינה כו'. ולהכי תנא מניינא לאשמועינן דדוקא הוא ולא מימא רבי היא וסמי מכאן (א) נזיר: וקדש את ראשו. לנזירות טהרה שניה: ה' מביחין קרבן עולה ויורד. כלומר על חמש עבירות מביאין קרבן עולה ויורד בפ"ב (שם.): מניינא למה לי. ליתני אלו: משום דהתני סיפא. בהוריות בפ"ב (דף ח:) ואיירי בהנך ה' וקתני הכי אין ב"ד חייבין על שמיעת הקול ועל בטוי שפתים כו' ונשיא כיונא בהן כיו נמי דפטור אכל הנך משום [דלא] שייך בהו קרבן עולה ויורד ועניות בנשיח לח שכיחה ר״ה כון אומר נשיא מביא שעיר כדינו [שם ט.] בכל המצות שבתורה ואמרי׳ בגמ׳ ושם:ז לא אמר ר׳ אליעזר אלא בטומאת מקדש וקדשיו הואיל ונאמר בהן כרת כבקבועה להכי תנא הכא ה' לאשמועינן דדוקא נקט דכל המביא יחו על ה׳ עבירות הללו אינו מביא קבועה אלא עולה ויורד ולא מימא סמי מכאן טומאת מקדש וקדשיו לאוקומה כר׳ אליעזר דאמר מביא נשיא עליה קרבן קבועה אלא אינו מביא קבועה אלא אי ר' יוסי הגלילי דפטר ליה לגמרי אי כ' עהיבא וכ' שמעוז יש דמחייבו ליה בעולה ויורד דהיינו כשבה או שעירה או תורים ובני יונה: שלש עשרה ועשרים וד' מפרש התם בפרק ד' אבות נזיקין (ב״ק ד:) ולשלם ממיטב כדמפרש התם: מסור. מלשין: ומפגל. שפגל בקרבנו של ישראל (כ) לו לאוכלו

חוץ לומנו דחייב אינו משלם ממיטב דהאי

לקו מס ליים בים ליים משת יום מה החומו הבי ליים עלה דידה אחוסו דפרט בה קרא. כי עביד לה בהדי אינך ליחייב עלה דידה מדא ואחידך כולהו חדא. ואי מיבעי לך גמ' מניינא למה לי א"ר יוחנן ישאם אעשאן כולן בהעלם אחת חייב על כל אחת ואחת ותו הא דתנן יאבות מלאכות מ' חסר אחת מניינא למה לי בשאם עשאן כולן בהעלם אחת חייב על כל

אחת ואחת תו יו הא דתנן יוד' מחוסרי כפרה מניינא למה לי גלאפוקי מדר׳ אליעזר בן יעקב דאמר ה' הוי ס ידתניא ר' אליעזר בן יעקב אומר גר מחוםר כפרה עד שיזרק יודם עליו אהכי תנא ד' תו הא דתנן סד' מביאין על הזרון כשגגה מניינא למה לי ח לאפוקי מדרבי שמעון דתניא רבי שמעון אומר ישבועת הפקדון לא ניתן זדונה לכפרה אהכי תנא ד' תו הא "דתנן ה' מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה מניינא למה לי משום דקא בעי למיתנא סיפא 🕫 נזיר אם נטמא מומאות הרבה ומשכחת לה כגון דאיטמי בשביעי וחזר ונטמא בשביעי ומני ∞ר′ יוםי בר' יהודה היא דאמר נזירות דמהרה מן שביעי הוא דחייל עליה דאי זו תאמר רבי היא כיון יו דנזירות דמהרה עד שמיני לא חיילא עליה היכי משכחת לה אי דנממא בז' וחזר ונממא בז' כולה חדא מומאה אריכתא היא ואי ידנממא בח' וחזר ונממא בח' כיון יו דיצא חדנממא בשעה הראויה להביא בה קרבן חייב על כל אחת ואחת אלא ש"מ רבי יוםי בר' יהודה היא ממאי רבי ומאי ר' יוםי בר' יהודה דתניא יו וקדש את ראשו ביום ההוא ביום הבאת קרבנותיו דברי רבי ר' יוםי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו תו הא דתנן יה' מביאין קרבן עולה ויורד מניינא למה לי ימשום דקתני סיפא יו ינשיא כיוצא בהן [תני] ה' יִּפ לֹאפוֹקי מדר"א דאמר יִּנשיא מביא שעיר תו הא ידתנן ד' אבות נזיקין מנינא למה לי לאפוקי מדרבי אושעיא ® דאמר י״ג אָבות נזיקין ºהן ולר' אושעיא מניינא למה לי

לאפוקי מדרבי חייא ידאמר כ"ד אבות נזיקין

ולר' חייא מנינא למה לי ים לאפוקי ימסור

"ומפגל אמר מר שאם עשאן כולן בהעלם אחת חייב על כל אחת ואחת ייז בשלמא פמור לגמרי

לא מצית אמרת דכתיב 2כי כל אשר יעשה מכל

התועבות האלה ונכרתו אלא אימא עבר חדא

נתחייב חדא עבר כולהו ייו בהעלם אחת אינו

חייב אלא אחת אמר רבי יוחנן לכך יצאה כרת

באחותו לחלק מתקיף לה רב ביבי בר אביי

אימא אחותו דפרט קרא ניחייב חדא עלה וכולן כיון דבהעלם אחת לא ניחייב אלא אחת ולרב

 א) מכוח יד. יכחוח נה, כ) שבת ענג, ג) לקמן ה:, ד) נליל דמנון,
 ס) לקמן ח:, ד) נשביעות לר: לה.ן,
 ז) לקמן מ:, נשביע ולעיקן,
 מ) נלקמן ט:, נש"ח,
 מ) נלקמן ט:, עו לקמן ט:,
 ז) לקמן ט:, עו לקמן ט:, ה:], מ) נשם ט. שבועות כד:], () ב"ק ב., מ) נשם ד:], ע) עי' מוס' בב"ק רפ"ק, פ) ב"ק ד:, ל) יבמות ז., ק) שם ח. נד: קדושין סו:, ד') [מכות יג: כג: מגילה ז:], ולקמן ט.ז, כ) ובמדבר טון, א) עיין ב"ש שהניח דברי רש"י בצ"ע וכן ברה"ז, ב) [ויקרא יב],

תורה אור השלם

וְצַשְּׁה הַכּּהַן אֶהֶר לְחַשְּׁאת וְאָחָד לְעלְה וְכְּבֶּר עָלִיו מַאֲשֶׁר הָשָא על הַנְּבֶּש וְקְדֵשׁ אֶת ראשו בֵּיוֹם הַהוּא:

י התנפש אשר תאכל בשר תקל בשר תאכל בשר תקוב מובח השלמים אשר ליי העבשה על ווברתה הנפש ההוא מעמיה: וייניהו הנפש לא תקרב לגלות עוותה:

לא תקרב לגלות עוותה:
רקרב לגלות עוותה:
רקרא יה ייניה י

ויקרא יח יט 5. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִּקּח אֶת אֲחֹתוֹ בָּת אָבִיו אוֹ בַת אַמוֹ וְרָאָה אֶת עֶרְוְתָּה וְהִיא תִרְאָה אֶת עֶרְוְתוֹ הָסִר הוא וְנִבְּרְתוּ לְעִינִי בְּנֵי בַּרִרוּ לְעִינִי בְּנֵי דֶּטֶר וּוּא וְּבְּיְוּיִי יְבֵּבְּ עַמְּם עֶרְוַת אֲחֹתוֹ גִּלְּה עֲוֹנוֹ ישא: ויקרא כיז

הגהות הב"ח

וזגו ווו ווו ווו ווו (מ) רש"י ד"ה אלמ שימ וכוי ומני תכמן נידר אשמרועינן מתר אשמרועינן בלא תימא הכי ממדל בל ד"א וותמל וכוי של מכל בל אלולו: (מ) ד"א לדוע וכוי מידר בראמרינן בללו: כו ד"א בראמרינן בללו:

רבינו גרשום

שגגתן חטאת להכי תנא מניינא דחייב על כל אחת ואחת ואינם יותר: מניינא. דאבות מלאכות למה לי לימא אלו הן אבות מלאכות הזורע והקוצר כו׳: א"ר יוחנן כו' כטעם דכריתות: תוב דתנן באידך פירקין ארבעה מחוסרי כפרה הזב והזבה וכו' דלא מישתרו בתרומה וקדשי' עד דמייתי כפרתן. מניינא לאפוקי מדר"א דתני בתוספתא גר מחוסר מרר"א דתני בתוספתא גר מחומר כפרה הוא דכי נתנייר ומל וטבל לא מצי למיכל בקדשים ולא הדם דים בקדשים ולא הדם דים קולם על בקדשים ולא הדם דים קינים וכדמפרש בפרקין אשר מכי גרו אתכם גר או אשר בתוכם לדורותים מועד היות ניתוח לה' כאשר דמים אף הם מיני דימים. מה אתם מיני דימים או במילה וטבילה והרצאת דמים אים הרצאת דמים. אף הגרים כן, אמרת צו וראה אף הגרים כן. אמרת צא וראה אי זהו מין דמים שכולו לאישים אי זהו מין דמים שכולו לאישים ואין לך היתר היסנו הוי אומר זה עולת העוף להביא פרידה אחת ל) כלומר שמביא פרידה אחת שחרית ואוכל בקדשים לערב ואי אמר אלו מחוסרי כפורים ולא אמר ארבעה הוה

מהן והוליד בן ובא הבן על אחותו שהיא אחות אביו ואחות אמו ועלה אינטריך קרא לחלק משום דגוף אחד הוא: מאחותו דסיפיה. דקרא דכרת דלעיל נמי עלה קאי: ביבי בר אביי מי לית ליה הדא דתניא "כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא כיצד יוהנפש אשר תאכל בשר וגו' והלא ישלמים בכלל ייו [כל] הקדשים היו למה יצאו להקיש אליהן יו מה שלמים שהן קרשי מובח וחייבין עליהן אף כל שהן קרשי מובח חייבין עליהן יצאו קרשי בדק הבית אמר י₪ ליה רב ביבי בר מינה לאו מי אמרת התם יצאו קרשי בדק הבית הכא נמי מה אחותו מיוחדת שהיא ערוה ואין לה היתר בחיי אוסרה אף כל שאין לה היתר בחיי אוסרה יצאה אשת איש שיש לה היתר בחיי ₪ בעלה ₪א"ר יונה ואיתימא רב הונא בריה דרב יהושע אמר קרא כי כל אשר יעשה מכל התועבות וגו' (הואיל וכך הקיש הוא) הוקשו כל העריות כולן לאחותו מה אחותו חייבין עליה בפני עצמה אף כל חייבין ס עליה בפני עצמה י∞ ולרבי יצחק דאמר חייבי כריתות בכלל היו ולמה יצאה כרת באחותו לדונה בכרת ולא במלקות י∞ לחלק מנא ליה נפקא ליה ∙מואל אשה בגדת מומאתה לא תקרב ״לחלק על כל אשה ואשה ורבנן נמי תיפוק להו מואל אשה בנדת מומאתה אין ה"נ אלא כרת דאחותו למאי אתא מיבעי ליה לחלק על אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו הני למה להו לחלק הרי שמות מוחלקין והרי גופים מוחלקים אלא אימא ילחלק על אחותו שהיא אחות אבין ושהיא אחות אמו ורבי יצחק הא מילתא מנ"ל נפקא ליה 🕫 מן סיפא דקרא דכתיב יערות אחותו גלה ורבנן אחותו דסיפא דקרא מאי עבדי ליה מיבעי ליה

בשפעו, הישה מה אד שפעון. הישה מה אד של הישה קתר בפיסא ושה אותר במיסא ושה אותר במיס בשביעה והוא מיס היפ לי לשם של היותר במוסף במו

הוא מביצה אלא המקרון אין מביא של החור לאפוקי מדר' אליעור בן יעקב. לקמן במ"ב (דף מ ע"ב) קאמר דרבנן שבועה לישנה ביוצא בהן. ולאו סיפא למחסר כפרה והא דקאמר לאפוקי כלומר דלא איירי גה וכה"ג גו ביוצא בהן. ולאו סיפא דמוד שבועה האליש הור ביוצא בהן. ולאו סיפא דמוסר מבילון היא אלא בסורת מושר לא ביוצא בהן. ולאו סיפא דמוסר מביעור והאלים של היא בייעור בייע